

ПРОПОВЕД ЗА СЕДМА НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

Възлюбени в Господа братя и сестри,

Днешният ден, Седма Неделя след Петдесетница, е ден, в който, събрани в храма, се опитваме да достигнем до съвършенство, което да ни доведе по-бързо до Бога. Казвам го така не случайно. Всеки от вас, който е отделил от времето си и присъства днес в храма, го прави не защото няма какво да върши.

Ето и в Литургийно Евангелие чухме една случка, която може да ни дава много теми за размисъл, но основното е да разберем, че когато следваме Бога, Бог ни въздава. Затова така и започнах, защото сме дошли тук при Бога, не сме отишли на друго място, а сме се събрали тук в името Божие.

Какво е станало с евангелските слепци? Тръгнаха след Исус и казали: *Исусе, Сине Давидов, помилуй ни!* Той казал: *вярвате ли, че мога стори това?* Те казали: *да, Господи!* Те Го признали за свой Господ. Той тогава ги докоснал и казал: *нека да ви бъде по вашата вяра.* Те прогледнали.

Тези примери са дадени не случайно в Евангелието, братя и сестри. Тези примери и събития са дадени именно заради това – за следващите поколения, да се види, че когато човек повярва безрезервно, когато търси Бога, когато настоява пред Бога, Бог му въздава. Не само в този случай. Знаете други примери... да не се връщам сега – и с хананейката и т.н. Какво следва да ни покаже? Освен настояването трябва да имаме и вярата. Защото, когато се съмняваме в нещо, едва ли ще го постигнем, независимо в коя сфера е, а особено във вярата в Бога. Не трябва да имаме съмнения. Не трябва да имаме колебания. Не трябва бързо да се отказваме. Да казваме: „Е, аз се помолих, но защо това Бог не го направи? Дали Го има, дали Го няма...“ Защото много често това се случва. За съжаление все по-често. За съжаление все по-често хората прибягват към други алтернативи, бягат от Бога, а това наистина е пагубно за нас.

Като се готвих за днешния ден вчера, прочетох една статия за млад студент, който говорил с професора си. Професорът започнал да го провокира има ли Бог, кое е от Бога, всичко ли е създадено от Бога. Студентът отговарял, че и това, и това... всичко е от Бога. Тогава професорът със задоволство казал: „Тогава злото също ли е от Бога, щом има зло?“ Момчето нямало какво да отговори. По този начин професорът искал да докаже, че Бог няма. След това станало друго момче – мъдро, и казало, че където има зло, там не е Бог. За да се махне злото, трябва да дойде Бог. Това е истината, братя и сестри. Вярата това ще ни крепи и това ще ни дава.

Нека с тези думи да си обърнем внимание сами на себе си за това колко е силна вярата ни, умеем ли да настояваме пред Бога, знаем ли как да Го молим, какво да правим, но най-важното нещо е: Бог може да се забави, може да ни изпитва в някаква наша молитва и да не ни въздава веднага. Да не губим постоянство и да усилваме вярата си!

Благословиенето на Господа и Неговата милост да е върху всички нас! – Амин.

Протойерей Емилян Костадинов

Проповедта е произнесена в храм "Св. пророк Илия" на 07.08.2016 г.